

igjen, og det derpaa viste sig, at dette ikke burde skee, men at der forestod en Beleiring, saa var det jo netop i allerhøieste Grad af Vigtighed, at man med Lethed kunde skaffe det ud af Fæstningen, som tilvisse ikke bør være derinde ved en Beleiring. Naar nu altsaa Fredericia skal have den dobbelte Egenkab, baade at den kan modtage et stort Korps, som igjen vil rykke frem eller i længere Tid blive der for at reparere, hvad det har lidt, og den tillige skal være saaledes indrettet, at man er istand til at føre betydelige Troppestykker bort i det Tilfælde, at Fæstningen bliver beleiret, saa er det netop i høi Grad af Vigtighed, at man har tilstrækkelige Transportmidler, som i en Fart og med Sikkerhed kunne bringe det Overflødige bort. Den anførte Sætning kunde kun være rigtig i det Tilfælde, at man ikke vilde benytte Fæstningen til dens aller vigtigste Bestemmelse, nemlig som Vaabenplads for et stort Korps. — Den samme Sætning blev fremhævet idag, og det blev sagt, at det var urigtigt, at Sernbanen førte ind i Fæstningen, fordi det da kunde være nødvendigt, hurtigt at ødelægge Banen, og at dette ikke kunde udføres i rette Tid. Dette er ingenlunde Tilfældet ved Fredericia; thi der forefindes mange Afsnit, ved hvilke Fjenden kan standses, inden han nærmer sig Fæstningen, og der er endelig selve Elbodalen, hvor han kan opholdes tilstrækkelig længe, saa at man har Tid til at ødelægge Sernbanen, uden at det derfor er nødvendigt forud at have anlagt Fladderminer under denne. Naar man tænker sig det Tilfælde, at Fjenden nærmer sig og bereder sig til at angribe Fæstningen, saa troer jeg, at det Dieblit er forbi, hvor Sernbanen vil kunne benyttes til den almindelige Trafik, og Banen bør altsaa ødelægges. Det bliver da meget vanskeligere for Fjenden at benytte Banen, naar den gaaer ind i Fredericia, thi derved er der, naar Banen affæres, gjort et meget betydeligt Hul i denne, saa at Fjenden er nødt til at anlægge et større Stykke Sernbane, dersom han vil forene de to Endepunkter af den tilbageblevne Bane. — Jeg har tilladt mig at fremkomme med disse Bemærkninger, uagtet der maaskee er talt Noget om de militaire Forhold, men jeg har gjort det for at den omtalte Bemærkning af den ærede Rigs-

dagsmand for Holbek Amts 2den Valgfreds (Tscherning) ikke skulde faae en større Betydning her i Salen, end den med Rette bør have.

J. M. Hansen: Folkethinget har under samtlige tidligere Sernbaneforhandlinger havt en særegen ubehagelig Stilling, thi det er fortrinnsviis mere i denne Sag end i nogen anden gaaet saaledes, at de vejlende Indenrigsministre have stillet os en Sag frem i flere forskellige Skikkelser og saaledes gjort det umuligt for os at komme til en Ende med de derved fremkaldte Spørgsmaal, at de have spildt overordentlig store Summer paa Projekter, om hvilke det har viist sig, at de ere blevne underkjendte af senere Indenrigsministre, der have erhvervet Rigsdagens Billigelse til at slaae en Streg over disse Projekter for at skaffe nye, uden at man dog derved er kommen til Ende med Sagen, idet det saa atter har viist sig, at en følgende Minister igjen mere og mere har underkjendt den tidligere Ministers Beslutning og søgt at gjøre Forandring deri. Dersom dette skulde være ved, saa seer jeg virkelig ikke, hvor Enden skal blive; ja, jeg kan sige, jeg seer ikke engang nu, efterat vi ere komne hertil, hvor Enden skal blive. Vor Sernbanehistorie her i Rigsdagen er skildret af Rigsdagsmanden for Holbek Amts 2den Valgfreds (Tscherning), og jeg skal ikke komme tilbage dertil, thi det, han har anført, er Noget, som Ingen kan nægte er rigtigt; men jeg skal udtale mig noget nærmere om, hvad der skete, da Rigsdagen behandlede den Lov, som der nu foreligger Forslag til at forandre. Jeg skal ikke opholde mig ved dens Skjæbne første Gang, den var her i Folkethinget, men da den var gaaet over i Landstthinget, var det, at den nuværende ærede Indenrigsminister som Ordfører talte paa Udvalgets Begne, og han gik ud fra, at det, hvorom Regjering og Folkething vare enige, maatte vi fremfor Alt holde fast paa og ikke gjøre Forsøg paa at omstøde, men det, der skulde gjøres, var at see at bringe Enighed tilstede om det, hvorom der hidtil ikke havde været Enighed. Den ærede Ordfører for Landstthingets Udvalg udtalte dette gjentagne Gange og meget bestemt, han erklærede, at det,